

сложи нѣщо въ уста. Три едри кучета го следваха неизмѣнно, готови да разкъсатъ всѣкиго, който се докосне до господаря имъ. Едрата му снага измършавѣ. Лицето му посърна, потъмнѣ, очитѣ му хлътнаха дълбоко, заградени съ морави сѣнки. Хубавитѣ му руси коси се изпъстриха съ бѣли кичури.

Пѣсни и вино му опротивѣха. Сънъ не слизаше надъ морнитѣ му клепачи. Нова мисль почна да го измѣчва, грозна и противна. Но не му оставаше много време да избира. Ако Алексей се забавѣше още нѣколко дни само, Иванко трѣбваше да избира между кинжала или позорното бѣгство. Всички го напущаха, всѣки носѣше вече въ сърдцето си желание за измѣна и предаване.

Една нощъ тъмна сѣнка изникна отъ водитѣ на Етъра, преплувайки незабелязано до стениѣ на калето. Глухъ гласъ позова за помощъ. Стражитѣ спуснаха отгоре вжжени стълби и морниятъ нощенъ гостъ се прехвърли съ сетна сила презъ жбцитѣ на бойницата. Отнесоха го полупримрѣлъ въ помѣщението на блюстителитѣ, дадоха му да срѣбне люта ракия, разкопчаха дрехата му, за да диша по-леко. Когато червенитѣ пламъци на боринитѣ трепнаха надъ приобледнѣлото лице на бавно свѣстиващия се момъкъ, всички нададоха викове на изненада и уплаха:

— Димитри! Князь Димитри!

Двамата братя се отдѣлиха да говорятъ насаме. Когато Иванко разбра, че за втори пѣтъ войскитѣ на императора сж хвърлили оръжие, отказвайки да го следватъ въ страшната за тѣхъ България, всѣка надежда изчезна за него. Царскиятъ вѣнецъ на Търново бѣ само далеченъ, невъзможенъ блѣнъ. Оставаше само едно. Да се бѣга. По-скоро само, докато не бѣ вече късно. Преди да узнаятъ привърженицитѣ му грозната вестъ за осуетената византийска помощъ. Преди да разбератъ жителитѣ на града и Петровитѣ люде, че той е чакалъ ромейска помощъ. Защото тогава казньта му щѣше да бѣде страшна. На четири коня щѣха да завържатъ ржцетѣ и краката на предателя, за да бѣде разкъсанъ и тѣлото му разпрѣснато по четиритѣ краища на свѣта.